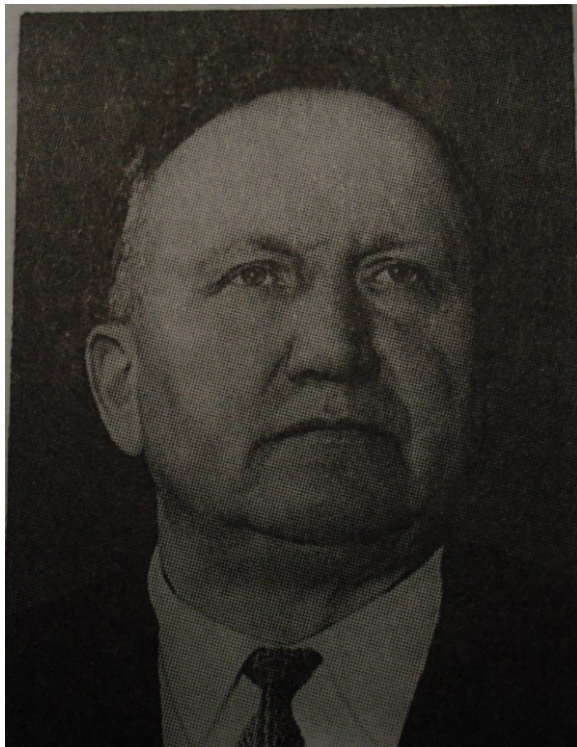

Да 110-годдзя з дня нараджэння П.А.Жалезняковіча

Жалезняковіч Павел Арсенцьевіч нарадзіўся 10 кастрычніка 1906 года ў вёсцы Лешня Слуцкага павета Мінскай губерні (цяпер Капыльскага раёна Мінскай вобласці). Лёс распарадзіўся так, што Павел Арсенцьевіч рана застаўся сіратой і дзяцінства яго

праходзіла ў вёсцы Ярэмічы, дзе жыў пры братавай сям'і чужым чалавекам. Каб не быць утрыманцам, даводзілася працаваць паштальёнам у мястэчку Турэц і разносіць падпісныя выданні і пісьмы па навакольным вёскам.

У гэты час ён пачаў займацца падпольнай дзейнасцю. Першапачаткова распаўсюджваў камуністычную літаратуру, а затым быў арганізатарам партыйных ячэек у навакольных вёсках. У 1926 годзе польскія ўлады, па даносе здрадніка, арыштоўваюць Паўла

Арсенцьевіча і яшчэ некалькіх членаў падпольнай арганізацыі. 15 мая 1928 года іх засуджваюць на пажыццёвае турэмнае зняволенне. У пачатку арышту Павел Арсенцьевіч утрымліваўся ў турме ў Наваградку, потым быў пераведзены ў Гродна, а яшчэ пазней у Полацк. Восенню 1928 года Паўла Арсенцьевіча перавезлі ў гарадок Равіч, каля польска-нямецкай граніцы, у турму для найбольш небяспечных злачынцаў. Гэта былі этапы пачэснага і жахлівага шляху за народную справу цягам амаль у 14 гадоў. У сувязі з падзеямі ў акупіраванай Германіяй Польшчы, уладам было не да зняволеных, і яны былі прадастаўлены самі сабе. Пасля вызвалення турмаў польскім супрацівам, Паўлу Арсенцьевічу прыйшлося вымераць ўсю Польшчу знясіленымі нагамі, каб дабрацца да родных мясцін.

Пасля вызвалення Заходняй Беларусі Чырвонай Арміяй, Павел Арсенцьевіч удзельнічае ў станаўленні Савецкай улады і працуе загадчыкам паравога млына ў мястэчку Турэц. У кастрычніку 1940

года Павел Арсенцьевіч абраны дэпутатам Мірскага раённага Савета і з гэтага ж часу ўзначальвае Турэцкі сельскі Савет. Для Паўла Арсенцьевіча гэта была жывая творчая праца з людзьмі, якія дзялілі панскую зямлю і пачыналі арганізоўваць калгасы. Вось толькі-толькі пачалося ўладкаванне жыцця людзей пасля польскага гвалту, як з Захаду, адкуль толькі што вярнуўся Павел Арсенцьевіч, прыйшло новае гора - вайна. Па стане здароўя Павел Арсенцьевіч быў адхілены ад ваеннай службы і, апынуўшыся на акупаванай тэрыторыі, пачаў разам з бежанцамі прабірацца ў тыл.

У жніўні 1941 года праз Гомельшчыну і Днепрапятроўшчыну Павел Арсенцьевіч дабраўся да г.Сызрані, адкуль быў накіраваны на працу ў Чкалаўскую вобласць. Там Павел Арсенцьевіч працаваў сакратаром цэнтральнай канторы мяса-малочнага саўгаса "Сакмора" Зіенчурынскага раёна. Павел Арсенцьевіч пастаянна звяртаўся ў ЦК партыі аб накіраванні яго на фронт, толькі з-за здароўя заўсёды была адмова аб накіраванні ў дзеючую армію. Пасля чарговага звяртання, Павел Арсенцьевіч быў з Зіенчурына накіраваны ў горад Орск на працу малодшым камандзірам будрабкалоны, а затым працаваў загадчыкам клуба. З Орска Павел Арсенцьевіч пастаянна піша ў ЦК партыі аб накіраванні змагацца з фашыстамі ў родных мясцінах. Нарэшце, у мае 1942 года прыйшла тэлеграма прыбыць у ЦК партыі, дзе і было прапанавана адпраўленне ў тыл ворага. Павел Арсенцьевіч быў уключаны ў састаў спецгрупы якая была накіравана ў Налібокскую пушчу. З вясны 1943 года Павел Арсенцьевіч становіцца ўдзельнікам партызанскага атрада "Камсамольскі". У атрадзе ён быў мінёрам. Пасля захворвання на малярыю і цяжкага выздараўлення, Паўла Арсенцьевіча больш не пусцілі на заданні, а прызначылі інструктарам падрыўной справы. У жніўні 1943 года Павел Жалезняковіч прызначаны камісарам першага камсамольскага атрада брыгады "Камсамалец" Баранавіцкай вобласці.

Пасля вызвалення тэрыторыі раёна ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў, з ліпеня 1944 года Павел Арсенцьевіч назначаны старшынёй Мірскага раённага выканаўчага камітэта. З лістапада 1949 года ён - першы сакратар Мірскага, а з ліпеня 1952 года Любчанскага раённага выканаўчага камітэта. З снежня 1956 года па снежнь 1962 года працаваў першым сакратаром Карэліцкага РК КПБ.

Для Паўла Арсенцьевіча пачалася жывая творчая праца з людзмі, якім гэты высокі, крыху заўчасна пасівелы чалавек заўсёды дапамагаў паверыць у жыццёвасць, у справядлівасць. Ён заўсёды дапамагаў выстаць у цяжкія пасляваенныя гады, замацавацца, абзавесціся сям'ёй, пабудаваць свой сямейны ачаг і знайсці сябе ў жыцці. Ніхто так да дробязяў не ведаў тэрыторыі некалькіх раёнаў, як Павел Арсенцьевіч, колькі дарог, колькі хат у кожнай вёсцы. А галоўнае, ён распзнаў большасць людзей у працы і адпачынку, у смутку і радасці. Гэта пры ім, з яго дапамогай раёны ў пасляваенныя гады будавалі электрастанцыі, прадпрыемствы, млыны, машынна-трактарныя станцыі, бальніцы, школы, клубы, дарогі, умацоўвалі эканоміку рэгіёну і развівалі інфраструктуру, выгодамі якой мы карыстаемся да гэтага часу.

Будучы чалавекам прынцыповым, Павел Арсенцьевіч заўсёды адстойваў ідэі справядлівасці і ніколі не дапускаў прадузятасці. Гэта засталася з часоў цяжкага дзяцінства, якое было выпрабавана ім самім. Справядлівым і прынцыповым яго выхавала жыццё. Памяць аб ім ніколі не памеркне і будзе перадавацца з пакалення ў пакаленне. Да прыкладу, прыехаўшы ў Любчу пасля выбараў на пасаду першага сакратара райкама партыі, пасяліўся ў доме, дзе жыў яго папярэднік, а затым, прыгледзеўшыся, што дзіцячы сад размешчаны ў невялікім памяшканні, памяняўся на прапанаваны яму дом. Гэта быў чалавек даволі прыстойны, шчырадушны, спагадлівы і клапатлівы, гатовы падтрымаць людзей у цяжкую хвіліну.

Жыццё вельмі доўга і няшчадна біла Паўла Арсенцьевіча, а простае чалавечае шчасце прышло толькі на пятым дзесятку гадоў. Падпольніцкая маладосць, каля 14 гадоў турэмных зняволенняў, вайна, партызаншчына. Толькі пасля ўсяго гэтага лёс павярнуўся і даў магчымасць хоць і позна, але прыходзіць у дом, дзе яго чакалі жонка Сусана і два сыны. Позна даводзілася затрымлівацца на працы, спраў было праз край і попыт быў строгі. Ды і характар быў такі, што не мог Павел Арсенцьевіч сысці, не зрабіўшы намечанае, не спланаваўшы працу на наступны дзень. Вось і прыходзілася працаваць дапазна. Гэта адбілася на, і без таго, слабым здароўі, вось і прыйшлося змяніць працу на больш спакойную. З 1963 года Павел Арсенцьевіч выбіраецца старшынёй Карэліцкага пасялковага Савета. Працаваў П.А.Жалезняковіч на адказных пасадах да 1968 года.

Як ініцыятыўны чалавек, Павел Арсенцьевіч выбіраецца ў 1947-1951 гадах дэпутатам Вярхоўнага Савета БССР другога склікання. У 1959-1966 гадах членам рэвізійнай камісіі КПБ. За поспехі, дасягнутыя ў калектывізацыі, аднаўленні, развіцці і павелічэнні вытворчасці сельскай гаспадаркі, Павел Арсенцьевіч быў двойчы ўзнагароджаны ордэнам Леніна, іншымі ордэнамі і медалямі.

Пэрсанальны пенсіянер П.А.Жалезняковіч пражыў да 6 лістапада 1971 года.

У Карэліцкім раёне яго іменем названа вуліца ў раённым цэнтры. У мае 1972 года калгас з цэнтральнай сядзібай у в. Жухавічы быў названы ў гонар Жалезняковіча П.А. У 2006 годзе калгас імя Жалезняковіча пераіменаваны ў сельскагаспадарчы вытворчы кааператыў “Жухавічы”.

ВЕТЭРАН ПРАЦЫ, КРАЯЗНАЎЦА

Б.К. НАВІЦКІ